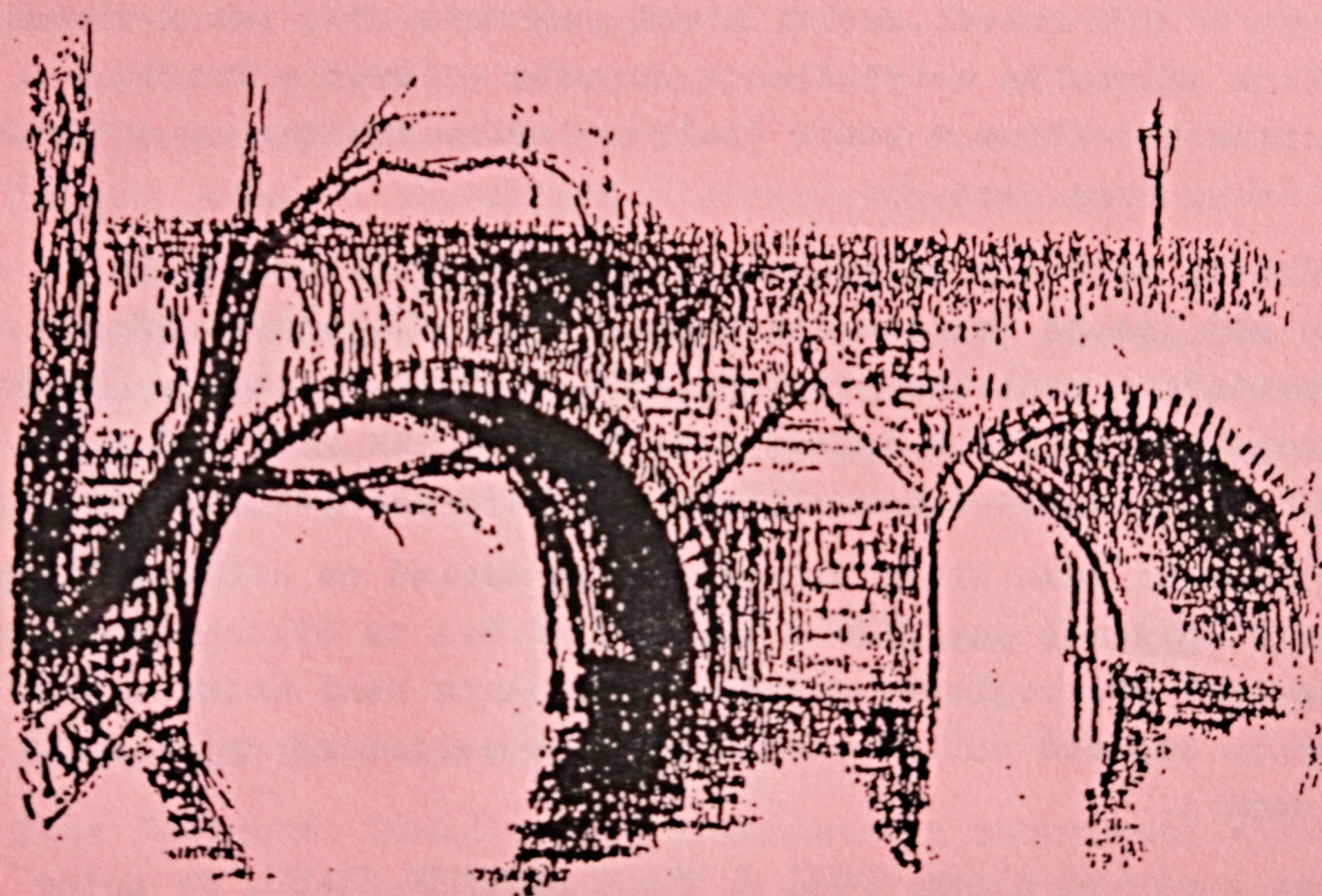

ŠRÁMKŮV PÍSEK

ZPRAVODAJ

č. 3

ČERVEN 1993

/Lingvistická studie jen pro opravdu trpělivé čtenáře/

Nepřinese-li vám psík papuče, ale noviny, nemusí to být nutně jeho chyba. Až jste chtěli své revmatické končetiny vložit do teplých bačkor /1/, váš věrný přítel se mohl domnívat, že toužíte po svém oblíbeném čtívu /2/. Zdánlivě nesmyslná úvaha, ale v životě /3/ i v divadle běžná událost. Víme, co chceme sdělit, a to nám stačí. Jaksi se však zapomeneme přesvědčit, zda dotyčný opravdu slyšel to, co jsme chtěli vyslovit /4/. Zapomínáme slyšet sami sebe.

Jestliže uvedený příklad může skončit vašim pokousáním, manželská hádka /5/ rozbitým nádobím, recepce na velvyslanectví válečným konfliktem /6/ a krotitel ve lvi kleci sežráním /7/, pak v divadle může dojít k zadrželům v trojčlence divadlo - divák - kritik. /Na toto téma přinášíme v tomto čísle podnětný rozhovor s autorem tohoto článku. Pozn. aut./

Nemělo by se ovšem zapomínat na úsloví "Co je psáno, to je dáno." Od něj již je jen slepičí krok /8,9/ k oblíbenému tématu našeho zpravodaje - pouličním nápisům /10/. Jejich pisatelé, jakožto tvůrci jednoho z úhelných kamenů naší kultury, by měli svá slova lépe vážit /11/, neboť mohou vstoupit nějakým nedopatřením do dějin.

Od pátku si lámu hlavu nad pisatelem nápisů na nábřeží Otavy. Kdo to byl? Jaké měl sny /12/ a cíle /13/? Byl to běloch nebo černoch? A byl šťasten? Při nejlepší možné vůli i snaze není možné z jeho slov vyčíst přímo odpověď ani na otázku po jeho politické orientaci. Posuďte sami :

Jeden z nápisů hlásá HAVEL Z HRADU NEHCEM ZRADU. Je autor s Havlem nespokojen, žádá jeho abdikaci, anebo naopak chce svého oblíbence telegraficky varovat před spiknutím, jež se proti němu v temných hradních zdech chystá? Pojdme /14/ však dál. Zdánlivě jasný návod k rozřešení dává slogan KDO MÁ ROZUM POD ČEPICÍ PŘÍŠTĚ VOLÍ OPOZICI. Zdánlivě prosté, milý Watsone - pod čepicí měl Kléma /15/, ergo kladívko /16/ půjde o zarytého komunistu. Leč, ouha! Co když je to myšleno ironicky /17/ - kdo má rozum pod čepicí... - a opozice je tu haněna a házena do jednoho bolševického pytle?! Anebo ještě jinak, co když je to něco jako proroctví slepého mládence a pisatel

míří dál, do doby, kdy se levice dostane k moci a opozicí se stane pravice - tudíž pod čepicí budou mít klausovci??!!

A závěrem perlička, která do věci vnáší přece jen trochu jasného světla: KRADLI JAKO KOMUNISTI NYNÍ V ODS KRADOU VÍC CO NAKRADLI ZA 20 LET TEĎ UKRADNOU ZA MĚSÍC. Zde nejde ani tak o to, že pisatel svou politickou orientaci /18/ definitivně zamlžil ztotožněním komunistů a ODS; pozoruhodná je především jeho smělá hospodářsko-politicko-kriminalistická konstrukce. Za prvé je možné, byť poněkud surrealistické /19/ - vzhledem k délce komunistické vlády čítající bratru dvakrát dvacet let - že co dva měsíce se nakradené majetky znovu a znovu překrádají a přesouvají dále. A druhou možností je, že se nyní krade tak důkladně, že se vývoj vrací za měsíc o dvacet let zpět. Letným pohledem do kalendáře zjistíme, že se v majetkových poměrech nacházíme - bereme-li za výchozí bod 1. leden 1990 - kdesi ve 12. století. Půjde-li to takto dál, podaří se za chvíli rozkrást vše, co křesťanská církev za dobu své existence nashromáždila a bude zbytečným jednat v parlamentě o církevních restitucích.

Z řečeného vyplývá, že pisatelem je buď člen zednářské lóže při 199. ZO Českého svazu ochránců přírody, který chce věřící tajně varovat před chystaným dějinným podrazem, nebo jde o 199 cm vysokého černocha, člana ANC, který si před odletem do Jihoafrické republiky procvičoval na pobřežní skále domácí úkoly z češtiny. /20/

Zdeněk A. Tichý

Doporučená literatura:

Petr Osolsobě: Divadlo jako komunikace o komunikaci s komunikací pro komunikaci na veřejných komunikacích.

Poznámkový aparát:

- 1/ Josef Morávek: Bačkory, papuče a pantofele v běhu staletí /Edice Všude dobře, doma nejlíp/
- 2/ Karel Marx: Kapitál
- 3/ K. S. Stanislavský: Můj život v umění
- 4/ W. Shakespeare: Hamlet

- 5/ Daniela Fischerová: Hádáme svůj osud z hvězd
- 6/ Adolf Hitler: Mein Kampf
- 7/ Karel Tomas: Kuchařka amatérského divadelníka
- 8/ Alois Jirásek: Staré pověsti české
- 9/ Interní předpisy pro skladování zrní a. s. Drůbežárny Xaverov
- 10/ Julius Fučík: Reportáž psaná na oprátce
- 11/ Radek Lipus: Váhy a míry Evropského společenství a jejich význam pro reflexi divadelní tvorby
- 12/ S. Freud: Sny, divadlo a jiné duševní úchylky
- 13/ Emil Zátopek: Být první v cíli není marné
- 14/ Sborník k 30. výročí osvobození ČSSR Rudou armádou a 18. výročí pochodu Praha - Prčice
- 15/ Klement Gottwald: Sebrané spisy
- 16/ Josef Morávek: Kutilem snadno a rychle
- 17/ Ch. D. Grabbe: Žert, satira, ironie a hlubší význam
- 18/ Radek Lipus: Mraveniště, lišejník a jiné orientační body a jejich význam pro reflexi divadelní tvorby
- 19/ Karel Tomas: Sýr a realismus v jídelníčku amatérského divadelníka
- 20/ Josef Morávek: Česky bez moravského akcentu snadno a rychle

JIŘÍ

/Jumping Hamada, Pardubice/,

jako vždy, když vidím Vaše představení, škrábu Ti za čerstva pár svých dojmů, poznatků a připomínek. Jak jinak se může našinec dovědět o své práci víc, jak jinak se může vyvíjet, když je u nás tak málo podobně zaměřených soutorů, tak málo obdobnou tvorbou se zabývajících umělců?

Diváci, kteří vás tu viděli loni, byli asi překvapeni. Ta tam byla kostýmová a scénická teatrálnost, ta tam byla snaha o ovládnutí neznámého prostoru, ta tam byla hudební primitivita. Loni jste se mi líbili, ač představení bylo podle vás nepodařené. Mám rád experimenty, mám rád zatvrzelost, mám rád přesahy. Sami jste však spokojeni nebyli. A letos jste. Právem.

Představení - bez ohledu na mé líbí, nelíbí - bylo dobré. Velmi dobré. Stylově čisté, soustředěné, vyrovnané, klidné. Abstraktní a přitom čitelné, groteskní a přitom smutné, bolestné, milé a přitom tajemné a přitom prosté. Počínaje hudbou, pohybem, scénou i kostýmy a konče tématem. Vše bylo možné chápat příběhově či symbolicky, ale třeba i jen pocitově a abstraktně. Nebyl sólista, nebylo navenek vyjevované utrpení. Byl jen kolektiv a vzájemně přelévající energie. Tak trochu možná ani nemusel být divák. Ale proč ne? Dobré obrazy si své diváky vždycky najdou.

Takže jste našli tvar, formu a vlastně i obsah. Co teď?

Hrát! Víc, intenzivněji, odvážněji. Zbavovat se nejistoty, formálních gest i pohybů, občasné vnějškovosti. Pro mne takto nepřesvědčivá, nevěrohodná, byla první třetina představení. Danovo úvodní sólo u kabátu, Tvůj příchod s Pavlou a první vztahy. Cítil jsem z vás nejistotu, trému, neznalost prostoru. Pak se cosi zlomilo, jako byste se vzájemně naladili na stejnou vnímavost. Dostavila se vnitřní dynamika a představení nabylo na přitažlivosti, zajímavosti. Bylo to patrné i na divácích, kteří hned zpozorněli. Dobře byla vybraná i píseň Toma Waitse. Shodila jistou monotónnost a hrozící křečovitost inscenace. Uvolnila vás i diváky. Groteskní závěr byl jen logickým vyvrcholením dobře zvládnuté atmosféry a z ní vyplývající energie. Vzájemná důvěra /či splynutí/ mezi vámi byla téměř absolutní. A tedy navenek radostná. Pavlin zadržovaný smích si budu ještě dlouho pamatovat. Čísela z něj bezmezná lidská šílenost.

Co se mi tedy na představení nelíbilo? Jakási jeho uzavřenost, přílišná uměřenost, nepřesahování. Chyběla mi práce s prostorem, vzrušení z objevování něčeho nového, neznámého, neuchopitelného. Chyběl mi experiment. Ale je to vaše cesta - velmi osobní, pravdivá a /oproti dřív/ vlastně i sdělná, čistá.

Takže, jak již jsem řekl, teď byste měli víc hrát a zdokonalovat se. Anebo bude příští rok všechno jinak?

Vladimír Hulec

KONEČNĚ POEZIE

(na Šrámkově Písku 1993) chtělo se mi zvolat včera takhle před třetí hodinou odpolední. Plzeňské Naivně poetické divadlo přivezlo do Písku pražského surrealistu Karla Hynka (1925 - 1953) a míra jakéhosi ztotožnění tvůrců představení a díky nim i publika se zapovídaným autorem byla takřka nezměrná. Příběh Eugenie a Damiána je v podstatě plytký, míra invence a poezie, kterou v sobě obsahuje jej však povyšuje na záležitost kvalitativně hlubokou, na nový zážitek estetický a v divadelním ztvárnění plzeňských tvůrců na prvotřídní představení divadelní. Budeme-li toto představení stručně charakterizovat, musíme si všimnout především jeho skvělého tempa a rytmu (nebo švihu a spádu, chcete-li), minima nehereckých efektů (jsou-li použity praskající balónky, pak vysloveně funkčně) a vyspělých individuálních hereckých výkonů, z nichž vyrůstá takřka bezchybný výkon kolektivní. Základní složky herecké (recitační) práce mají členové souboru optimálně zažity, takže obvyklé "kamery úrazu" (kolektivní recitace např.) jsou pro ně záležitostmi dávno zažitými, překonanými a osvojenými. Takhle nějak se má poezie jevištně zpracovávat - bez profesionální machy "osvědčených" rozhlasových recitátorů, dynamicky, vtipně, současně a s přehledem. To zmiňuji proto, že máme v Čechách spoustu dobrých herců, ale dobří interpreti poezie jsou buďto na vymření, nebo se ještě nenarodili...

Takže všem plzeňským a zvláště Aleně Dvořákové díky za Karla Hynka a představení Inu aneb Akustická kalužina. Jedinou nedotaženost hraničící s diváckou frustrací objevil v představení Pavel Štoll. To tehdy, když se měla Eugénie svléknout ve výtahu a nebylo z toho nic.

Jiří Brixi

K L U B M L A D Ý C H D I V A D E L N Í K Ů

při 63. Jiráskově Hronově - 6. - 14. 8. 1993.

Klub mladých divadelníků - to je příležitost získat či rozšířit si základní poznatky o divadle a dovednosti, potřebné k vlastnímu divadelnímu tvoření.

Klub mladých divadelníků - to je příležitost především pro zájemce o divadlo z nejmladších, zejména pro zájemce o herectví, založené na principu tvořivé dramatické hry.

Klub mladých divadelníků - to je příležitost k setkání s lidmi stejné "krevní skupiny", se zajímavými divadelními osobnostmi, k setkání s tím, co je v současnosti amatérského divadla nejinspirativnější a nejzajímavější.

Klub mladých divadelníků bude pracovat v několika skupinách, vedených výraznými divadelními osobnostmi, blízkými účastníkům duchem, namnoze i věkem.

Kromě seminární části bude součástí programu klubu účast na inscenacích Jiráskova Hronova a podíl na jejich veřejné reflexi, tj. zvláště možností zúčastňovat se diskusních klubů Jiráskova Hronova.

Jiráskův Hronov je scénickou žatvou českého amatérského divadla. V jeho programu se objeví vedle tradičních činoherních inscenací v rovnovážném postavení inscenace netradičního divadla, autorského divadla a malých jevištních forem, inscenace loutkového divadla, pantomimy, divadla pro děti a inscenace dětských divadelních souhod. Vzhledem k tomu se otevírá možnost účasti v Klubu mladých divadelníků /dále jen KMD/ všem zájemcům bez ohledu na to, v jakém druhu divadla působili, ba dokonce zda se dosud divadlem zabývali vůbec. Zúčastnit se mohou všichni, kdož k 5.6.1993 dovršili patnáct let věku a nejsou starší 22 let. Mohou se však přihlásit i zájemci starší, cítí-li se na oněch 15-22 let. Přijetí účastníků, mladších 18 let, bude podmíněno souhlasem jejich rodičů.

Účastníkům KMD umožní organizátoři festivalu realizovat pobyt v levnějších cenových relacích oproti těm, které čekají na ostatní účastníky JH. Hlavní úlevou bude bezplatné získání vstupenek na představení Jiráskova Hronova. Náklady na prostory pro činnost KMD a náklady na pobyt a činnost lektorů uhradí v celém rozsahu organizátoři.

festivalu. Účastníci KMD uhradí cca 350,- Kč za ubytování, cestovní náklady a stravování si budou hradit ze svých prostředků,

Nástup účastníků KMD bude v odpoledních a podvečerních hodinách v pátek dne 6.8.1993. KMD ukončí svoji činnost v sobotu 14.8.1993 večer.

Základní denní režim KMD

- 8.30 - 12.30 práce v seminářích KMD
- 13.00 - 15.30 možnost účasti na diskusních klubech JH
- 16.00 - 22.30 účast na představeních JH

Semináře KMD /všechny, seč to půjde, formou praktických cvičení/

- K - lektor: Jakub Korčák, režisér
- pohyb, vztahy, komunikace, improvizace, situace a postavy komedie dell'arte,
- L - lektor: Jiřina Lhotská, pedagožka dramatické výchovy dětí a divadelnice
- praktikum dramatické výchovy dětí - rozvíjení tvořivosti, získávání komunikativních, hlasových a smyslových dovedností metodou dramatických her, cvičení a improvizací, použitelnou jak v dětských divadelních kolektivech, tak v souborech dospělých,
- M - lektor: Roman Musíl
- seminář pro studenty SPgŠ /uvádíme jej zde jen pro úplnost - nelze se do něj přihlašovat - nábor je uzavřen/
- S - lektor: Milan Schejbal, dramaturg a režisér
- humor na jevišti, zejména českém, a jeho úskalí - stavba komické situace, anatomie gagu; trapno, parodie, absurdita,
- Z - lektor: Vladimír Zajíc, dramaturg divadla DRAC Hradec Králové
- analýza textové předlohy jako východiško herecké a režijní tvorby - osvojení si schopnosti vyčíst z textu divadelní hry vše potřebné pro práci na divadelním tvaru,

Máte-li zájem zúčastnit se letošního Jiráskova Hronova jako účastník Klubu mladých divadelníků, vyplňte připojenou přihlášku a odešlete ji na adresu ARTAMA nejpозději do 15.6.1993. Na přihlášce uveďte seminář /K,L,S,Z/, o který máte přednostně zájem, v dalším

pořadí uveďte náhradní možnosti pro případ, že by počet zájemců byl překážkou v práci některého semináře. Organizátoři si pro takový případ vyhrazují právo zařadit Vás podle Vaší náhradní volby.

Přihlášeným zájemcům budou před konáním Jiráskova Hronova zaslány potřebné propozice.

----- zde oddělte -----

ARTAMA

do rukou dr.M.Strotzera

Křesomyslova 7

P.O.BOX 2

140 16 Praha 4 - Nusle

P R I H L Á Š K A

do Klubu mladých divadelníků při 63.Jiráskově Hronově,
konaném ve dnech 6.-14.srpna 1993

Jméno a příjmení:

Adresa bydliště: PSČ:

Telefon do bytu: do školy-zaměstnání:

Datum narození: Číslo obč.průkazu:

Škola - profese :

KMD jsem se v minulosti již zúčastnil/a/ u lektora:

Přednostně chci být zařazen/a/ v semináři: 1. :

V případě, že by z organizačních důvodů nemohlo být mé přání splněno, mám zájem být zařazen/a/ v seminářích v tomto pořadí:

2. :

3. :

4. :

.....

podpis rodiče
/u účastníků mladších 18 let/

.....

podpis účastníka

Příběhy a pohlednice Radka Lipuse

Režisér Radek Lipus studoval původně dramaturgii, aby zavčas přeskočil na vlak mířící k výšinám režisérským. Na poloviční úvazek asistoval režiséru Krobotovi v Činoherním klubu, rok byl na stipendiu v Ostravě, hostoval v Liberci, aby od této sezóny dostal angažmá v ostravském Státním divadle.

Čím se v Písku zabývala tvoje skupina?

"Program jsem pracovně pojmenoval *Obraz, Prostředí, Příběh* a jeho základním východiskem byly staré pohlednice. Ty jsme nejprve analyzovali z hlediska obrazu a jeho kompozice a pak jsme k nim připojili fotografie z rodinných alb píseckých občanů a fabulovali určitý příběh. K části příběhu, nějaké situaci se mělo v exteriéru vybrat vhodné místo, kde by se mohl odehrát.

Přímo u Otavy se odehrával první výjev - ze SNP. Jeden z horníků, který přežil Lidice, prchá do Moskvy a padne do rukou slovenské partyzánské jednotce Zvíťazíme!

V druhém případě šlo o volnou performanci na jednom z nejošklivějších míst Písku - jak je to jinak půvabné město. Kromě obrázků z rodinného alba bylo úkolem přinést pokrývku hlavy a důležitou věc. V tomto případě ovlivnila výsledek náhoda, protože chlapec a dívka si přinesli krajíček chleba, a pod most, kde svůj výjev připravili, najednou připlavaly divoké kachny, které tak mohli zapojit do svého příběhu."

Jak vidíš Šrámkův Písek dnes: ještě před "plyšákem" jsi tu spolu-vytvářel jeden ročník Zpravodaje.

"A pak v roce 1990 jsem jako lektor absolvoval první porevoluční ročník. Tenkrát doznívala revoluční atmosféra euforie a vzdoru... Z letošního ročníku mám svým způsobem lepší pocit než z devadesátého roku. Tehdy končily často velice dobré soubory, které měly vymakaná představení tematicky a ovládala divadelní arzenál včetně kostýmů, muziky, svícení... Ale pro řadu lidí bylo divadlo zástupnou věcí, náhražkou a nyní se rozprchli do politiky nebo do podnikání.

v devadesátém pocit, že ty soubory stojí na vrcholu, provázel i pocit únavy, opotřebovanosti.

Většina letošních představení je na úrovni kabaretů, pásem, sklád se z etud - není ani náhodné, že převládají lehčí věci. Začínající soubory logicky narazí na jisté technické limity a učí se používat divadelní prostředky od těch jednoduchých.

Ale zatímco se někdo trápí otázkou, co bude s divadlem dál, lidi, které tady vidím, se jí nezabývají. Prostě hrají divadlo, protože je baví."

/ zat /

O TĚ NESNESITELNÉ LEHKOSTI

"Určitě jste si toho už taky všimli, jak do našich rozkymácených dnů znovu došplíchla vlna inspirace, která se napájí kreslenými seriály, detektivkami, rodokapsy, červenou knihovnou nebo upířskými příběhy. Není to ostatně nic nového, vždyť i Cervantes psal svého neodbyt-ného Dona Quijota jako jistý ohlas dobových rytířských románů, které se ve zjednodušené podobě těšily převeliké oblibě nejširšího čtenářstva. Je to vlna, která se prostě vrací a nejen k nám. Jak jinak například vysvětlit návrat Batmana, Draculy nebo rodiny Adamsonovy z polozapome- nutých kreslených seriálů a ohmataných knížek? Jak jinak například vysvětlit veliký revival možná až příliš Rychlých šípů v televizi, v divadlech a teď už i ve filmu? Prostě je v nás patrný hlad po leh- kosti, šťastných koncích, řádu a jednoduchých schématech. Nejde o to, je-li to dobře nebo špatně, prostě je to tak.

I na letošním Písku se tenhle fenomén objevil. Za příklad šťastného setkání lze uvést "Zleva doprava" vsetínského tria. Za příklad setkání nepříliš šťastného, soubor soukromého gymnázia Schola ludus z Ústí nad Labem, který na letošní ročník přivezl vlastní autorský opus "Na divokém západě". /Maně se nabízí srovnání s nedávnou premiérou "Ruty šuty" / Dismanova souboru. Uvedl jsem, že se tohle "setkání" zrovna příliš nevyvedlo, nejdřív bych měl ale napsat, co se mi na ústecké partě líbí. Tak především je mi velmi sympatický duch školy, který z těch lidí vyzařuje /spíš v se- minářích než na jevišti/. Zdá se mi sympatický přístup a vstřícnost

pedagogů, kteří se svými studenty přijeli sem a je na nich vidět, že se o p r a v d u c h t ě j í něco dozvědět, něco vidět, s něčím se seznámit, o něčem přemýšlet. Je mi sympatické, že si soukromé gymnázium přizve ke spolupráci právě Karla Tománka, jednu z vůdčích postav památného ústeckého divadla Grátys a spolupracovníka Činoherního studia. Zdá se mi sympatické, že se tenhle gymnaziální spolek skládá z několika zajímavých typů, jednou snad i hereckých...

Tím výčet mých sympatií končí. Mám-li neúprosně hodnotit pouze předvedený tvar, pak by zřejmě nejprůhodnějším termínem byla školní besídka nebo ptákovina pro kamarády. Nepochybuji, že jako taková může v rodném městě před spřízněným publikem fungovat bezvadně. V Písku před publikem sice vstřícným, leč náročným a "objektivním" tomu tak nebylo. Zrazovala technická nezkušenost, neúměrná délka a pomalý a nepřiliš vzrušivý rytmus, retardovaný ještě častými "nehodami", které nebyli herci schopni okamžitě zpracovat a rozvinout ve svůj prospěch. Hudební doprovod ustrnul v prvotních nápadech, které později už pouze mechanicky opakoval...

Ona lehkost tématu, scénáře, zápletek se může klidně a snadno stát "nekunderovsky" nesnesitelnou. Odlehčená a "pokleslá" předloha ještě sama o sobě vůbec nezaručuje snadnost zpracování /což dokládá například i to, že třeba v úvodu zmíněné americké filmy patřily k finančně, technicky a především profesionálně velmi náročným/. Pak se může snadno stát, že to, co má být příjemným osvěžením, je spíše mírně devastujícím úmorem. Pro obě strany.

Nerad bych ovšem tento obmyslný exkurs uzavíral příliš soumravně. Je mnoho souborů, které se na počátku své cesty setkaly na "lehké školní besídce" a později fascinovaly, bavily, dojímaly. Není důvod ústeckým nedržet palce, aby to byla i jejich cesta.

Radovan Lipus

Jsou tady. Pozorní, soustředění, vnímaví. Ne, nemám na mysli ufony s věšákovými tykadélky nebo byvší inspektory kultury. Mluvím o partě lidí z nejvýchodnější výspy českých gymnázií, souboru z Aše. Jsou tady sice "jenom" jako seminaristé a diváci, ovšem něco mi říká, že o nich jednou ještě uslyšíme. Dohromady nebo zvlášť. Třeba. On verra bien !

- fou -

Jesličky pokaždé jinak

Ačkoli si myslím, že divadlo není sport, aby se pomocí numer dala poměřit jednotlivá "utkání" často už v prázákladním zaměření odlišných kolektivů /jeden pokouší disciplínu autorskou, druhý poezie, ten zas pohybovou apod./, tak vazby a konečný výsledek "mače" mezi "mužstvy" Jesliček I. a DS Průvan hledat lze. Obě se totiž potkala na stejném ledě, a to ve snaze vlastní interpretací zdivadelnit veskrze nedramatický text renomovaného spisovatele. Lépe se dařilo prvnímu.

Jesličky I. nejenže přijaly za své, že bez položení otázek CO, PROČ a JAK /viz publikace k malým formám od Miroslava Kováříka s názvem Slovo-tvar-prostor/ má prakticky nulovou cenu pouštět se do divadla, ale ony ve srovnání se soupeřem přeci jen naznačily odpovědi, byť ne vždy jednoznačně přesvědčivé. Tady je pár kacířských myšlenek, nejprve k CO: Nehrál samotný Allen víc než to, co bylo k vidění? Nebo k JAK: Není promluva ženské postavy mezi na jednu strunku naladěnými chlapíky přeci jen jakoby z jiného světa? Není Pochod padlých revolucionářů úletem mimo poetiku jak autora, tak představení vůbec? V Pasážích, kde se neilustrovalo, kde probleskovaly nápady z něžné "brutální grotesky", kde se najednou objevila scénická metafora, náznak či symbol, tak v těch místech klepal na dveře očekávaný a potřebný nadhled. Nebyl vpuštěn docela, jen tak napůl. Kdo ponechal více prostoru divákově fantazii? Kdo se na jevišti více bavil vlastní hrou? V mých očích Hradec Králové. Je dobře, že má ve svých řadách beka-srandistu Jana Dvořáka, cenný protipól Josefa Tejкла. Jeho práce, zastoupená ponorem do Honoré de Balzaca z festivalů a přehlídek více okoukanější, má nesporně svůj rukopis, touží po překvapivé dramaturgii, nalézá se v ní hojně tísně, počasto bezvýchodnosti a zmaru, církevní symboliky. Dnes přibyl barokizující romantismus. Slova, slova, slova leží vedle sebe, k nim jsou umně poskládány vypracované a kultivované obrazy, avšak jedno se nepotkává s druhým. Orloj statických postav. Jesličky II. šlapaly jako dobře namazaný stroj, na slovo poslouchající svého strojuvůdce, jenže ten jako kdyby nevěděl, že jest zapotřebí i někam dorazit. A kontraverzní zmnožená nahota? Razancí a odvahou sice trumfující i nad bývalými bratry Slováky, ale v předvedeném rozsahu pro mne nefunkční a dokonce netaktní k odsouzené "sviňavé

ženské". Chudinka, bylo vidět jak je nesvá...

(tm)

HOLKY, TO SE VÁM POVEDLO!

Vidět na jevišti výbornou ženskou klaunku, nebo tandem hereček, které na sebe slyší, je podobně vzácný úkaz jako bílá vrána, setkání se sněžným mužem či polární záře nad Prahou. Tohoto zjevení byli jsme svědky při vystoupení Studia Šrámkova domu ze Sobotky, které přivezlo adaptaci textu Zdenka Svěráka Tatínku, ta se ti povedla.

Pohrávat si se Svěrákovým humorem je zatraceně ošemetná věc i pro divadelní veterány. Nepodaří-li se interpretovi autora "přebít" svým projevem, vkrádá se do divákova mozku poznenáhlu Svěrákův nenapodobitelný hlas, až je nebohý herec beznadějně odepsán. Nic takového se ovšem nestalo oběma -náctiletým herečkám. Suverénním nástupem si publikum získaly a pak již jej dotáhly během několika málo minut na vařené nudli až k pointě vyprávění.

V používání rekvizit jde o představení střídme - stačí brýle a je tu tatínek, polštářky vykouzlí psa a kočku, vezme se klobouček a je tu pán, co se vrací z Foděbrad. Elegantně, přirozeně, bez pítvoření a hraní si na dospěláky. V nejsilnějších momentech se představení dokonce blíží poetice Šefrnova svitavského Céčka.

Drobnými pihami na kráse jsou určité - budeme-li maximalisté - "recitační manýry", jichž vzhledem k dlouholetému působení v recitačním studiu nemohly dívky nenabýt a nyní během krátké doby pozbyť. Což je maličko zdržuje od volnější hry s předměty, textem i sebou samými.

Sečteno a podtrženo, mnohé jiné obce mají opět Sobotce co, tedy koho, závidět!

Zdeněk A. Tichý

Pokus o sebereflexi dílny Mirka Slavíka

snůška názorů na zatím dva dny společného setkávání se nad divadelní látkou :

Vždycky je asi těžké spojit do jednoho semináře lidi různého věku, různých zkušeností a různých zájmů, zvláště v tak krátkém čase,

který nám byl k tomu vyměřen.

Nakonec se nám to snad podařilo - hrami a etudami z oboru "dramaťáckých", které někteří znali, někteří ne, ale všem bylo příjemné si je vyzkoušet.

Ocenili jsme výdrž ústeckých členů, kteří do naší práce vpadli po probdělé noci a při každé "sedavější" chvíli bylo nebezpečí, že je nevzbudíme! Seminář byl (snad) hlavně o komunikaci, ale taky o Císařových nových šatech a o slavném "Král je nahý". To "Král je nahý" pak padlo často i při povídání o jednotlivých představeních. Nešlo nám o "čupování" tvůrců a toho, s čím před nás přišli, ale o hledání a pojmenovávání toho, co se podařilo, toho, čemu jsme neporozuměli, co bychom udělali jinak.

(ms)

S MIRKEM SLAVÍKEM O NEMRAVNOSTI STÁTU

Mirek Slavík /1958/ vede 11 let dětský soubor Hudradlo ve Zlivi u Českých Budějovic. Pracuje jako pedagog ZUŠ a na půl úvazku v Jihočeském centru vzdělávání pedagogů. Vystudoval divadelní vědu na FF UK a nyní studuje na DAMU na katedře výchovné dramatiky.

Jak byste pojmenoval specifiku dětského divadla?

"V dětském divadle je na prvním místě pedagogický cíl, čili to, co divadelní práce dá dětem samotným. V mnoha případech se divadelní tvar stává podružnou záležitostí a mnoho mých kolegů k němu ani nedojde. V dětském divadle se hodně využívá školských metod dramatické hry, kdy se divadelními prostředky vyučují běžné předměty."

V jaké situaci se nyní nalézá dětské divadlo u nás?

"Změny ve společnosti prakticky dětské divadlo zlikvidovaly. Téměř jedinými institucemi, kde se divadlo drží, jsou ZUŠ a zaplácánbůh dětská divadla vznikají i při soukromých školách, což je vidět i v Písku. Soubory při kulturních domech a domech mládeže většinou zanikly, protože zanikli i jejich zřizovatelé.

Krátkozraké je, když se šmahem škrtají peníze na kulturu a přehlídky se pak buď ruší nebo se jejich rozpočty zeštíhlují. Pořadatelé jsou následně nuceni vyžadovat poplatky za účast dětských sou-

borů na přehlídce - a to dokonce na národní úrovni! - což mi připadá nemravné. Na co jiného by stát měl dávat peníze, když ne na děti?!"

/zat/

P A P R S K Y A B A G A N Č A T A

Zatímco ranní vystoupení pardubického souboru Jumping Hamada připomínalo rituální ptačí tance, o pozdrav měsíci a hvězdám se postarala skupina spřízněná - Alternativní scéna pohybového divadla.

A jestliže pardubičtí až překvapili, jak se oproti loňsku skáznili do sevřeného tvaru /tématicky i prostorově/, pak skupina, která je běžně označována jako Hulcova /snad proto, že většina lidí zná jménem jen Vladimíra Hulce/, svou Performanci - snad č. 18 - předvedla úkrok stranou.

Výsledkem byla komorní pohybová skladba, jejíž obtisk na scéně bych pojmenoval tancem měsíčních paprsků mezi bagančaty. Tak na mě působilo zjevení křehké, takřka průsvitně bílé dívky mezi dvěma tanečníky. A právě o ta "bagančata" jde. V technickém vybavení ASPD zaostávají poněkud za pardubickými kolegy. A z tohoto punktu se odvíjí potřeba pevnější struktury představení. Co to znamená, když nevyjde improvizace, na Šrámkově Písku názorně letos předvedla "dekadentní Beruška" a není nic horšího, než ukecané pohybové divadlo. Což se dílem výše zmíněné performanci přihodilo. Zejména mám na mysli příliš dlouhé výstupy samo tných tanečníků - vyjma úvodu, který v sobě měl zvláštní napětí a drsně klopýtavý rytmus.

"Alternativcům" však patří dík za skvostnou scénu s padající vodou, při níž byly podmačením lehce narušeny základy divadla. /S maličkou výhradou k intenzitě vodního proudu - občas jsem čekal, že vyjukne zahradník s hadicí./ Obraz dívky v mokrých šatech je cudný i velice erotický zároveň a natolik silný, že po něm již nejspíš neměl následovat Hulcův "kristovský" epilog, ale jen tma, v níž bych se nejraději vytratil rozjímat ven do noci...

Zdeněk A. Tichý

T Ř E S K Y B L E S K Y

- Zatímco divadla bojují o přežití, režisér Josef Morávek se podle zdrojů blízkých Baťově rodině stane jedním ze sportovních sponzorů. Rozhodl se prý přispívat na tréninky koulačky Martiny Mazlíčkové, která se jako první žena světa chystá v této disciplíně překonat hranici třiceti metrů.

- Zpravodaj - stav nezměněn! Karel Tomas v prvním čísle Zpravodaje decentně upozorňoval na zpoždění redaktorů. Dnes, kdy Šrámkův Písek končí, stále žádný nedorazil. Pod jménem Zdeněk A. Tichý ve skutečnosti píše bezdomovec Josef K., kterého Karel Tomas najal v pátek v poledne v hostinci U Reinerů za pivo a guláš.

- Pokud někdo hledá v tomto čísle Zpravodaje v úvodu slibovaný exkluzivní rozhovor s autorem úvodu o zásadních otázkách, pak ho hledá marně. Autor úvodu totiž těsně před otištěním odmítl rozhovor autorizovat. Čtenářům se omlouváme a autor ať si trhne nohou!

/ente/

Vážení mladí přátelé /i ti starší/

pořadatelé XXXII.ročníku Šrámkova Písku se s Vámi loučí,
Doufáme, že se Vám líbilo tak, že za rok na XXXIII.ŠP se
opět sejdete, třeba i s námi. Přejeme Vám šťastnou cestu,
hodně pěkných představení a hodně inspirace na příští ŠP.

Ahoj

za všechny co se o Vás starali
/od kuchařek po techniku/
i býv.insp.kultury